

Adevăr biblic pentru azi

Doctrină biblică
fundamentale ale
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
Mișcarea de Reformă

Editura Păzitorul Adevărului

Dumnezeirea

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul său, Domnul oștirilor; Eu sunt Cel dintâi, Cel de pe urmă și în afară de Mine nu este alt Dumnezeu.” „Priviți la Mine și veți fi mântuiți, până la capetele pământului; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul.” (Isaia 44:6; 45:22).

Biblia vorbește despre un singur Dumnezeu. Deuteronom 6:4; 1 Corinteni 8:4. În Evrei, termenul de Dumnezeu este adesea folosit la forma de plural (Elohiym ca opus singularului Elowahh). Conform Scripturilor, Dumnezeirea (Genesa 1:1, 26; Faptele Apostolilor 17:29; Coloseni 2:9) cuprinde trei Demnități Divine – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – care lucrează împreună ca unul singur. Isaia 48:16, 17; Matei 3:16, 17; 28:19; Ioan 14:16, 26; 15:26; 2 Corinteni 13:14; Efeseni 2:18; Iuda 20,21.

Credința noastră în existența lui Dumnezeu se bazează pe dovezile pe care ni le-a dat El Însuși. Mâna lui Dumnezeu este prezentă pretutindeni – în natură, în cursul istoriei, în experiența noastră personală și, mai presus de toate, în Cuvântul Său, Biblia. Acest lucru poate fi perceput de fiecare persoană care dorește să vadă dovezile pentru sine. Iov 11:7; 2 Cronici 15:2; Ieremia 29:13; Matei 5:8; Romani 1:20; 1 Corinteni 2:14, 15.

Acestea sunt câteva dintre atributele Dumnezeirii:

- ↳ veșnic: Psalmii 90:2; Isaia 40:28; Romani 1:20
- ↳ nemuritor: 1 Timotei 1:17; 6:15,16
- ↳ invizibil pentru omul păcătos: 1 Ioan 4:12; 1 Timotei 1:17
- ↳ omniprezent (prezent pretutindeni): Psalmii 139:7-12; Ieremia 23:24
- ↳ omniscient (atotștiutor): 1 Samuel 16:7; Psalmii 139:2-4; Evrei 4:13; 1 Ioan 3:20.

Sfintele Scripturi

Sfintele Scripturi, scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu, explică originea, căderea și răscumpărarea omenirii. Ele conțin descoperirea atotsuficientă a voinței lui Dumnezeu față de bărbați și femei ca singura noastră regulă infailibilă de credință și viețuire sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ioan 5:39; Psalmii 89:34 (compară cu Matei 22:29; Ioan 7:17); Luca 24:44, 45; Psalmii 119:104, 105; Isaia 8:20; 2 Timotei 3:15.

Biblia (Vechiul și Noul Testament) este autoritatea care ne învață și ne îndreaptă, arătându-ne diferența dintre bine și rău (Marcu 12:24; Faptele Apostolilor 17:11; 2 Timotei 3:16, 17; Iacov 1:22, 23; 1 Petru 1:22, 23). De aceea, poziția noastră individuală înaintea lui Dumnezeu și relația noastră unul cu altul trebuie să fie bazate pe un „Așa zice Domnul” (Matei 7:12; Ioan 8:32; 16:13; 17:17; 2 Tesaloniceni 2:13).

Prezența lui Hristos cu oamenii lui Dumnezeu, când aceștia au fost mișcați de Duhul Sfânt, atât în timpurile Vechiului Testament, cât și în cele ale Noului Testament este originea Cuvântului scris al lui Dumnezeu (2 Petru 1:21; 2 Timotei 3:16; Luca 16:29, 31; Ioan 5:46, 47). Dovada inspirației divine a Bibliei se găsește tocmai în Biblie (1 Petru 1:10-12; 1 Tesaloniceni 2:13).

Prin lucrarea Duhului Sfânt, Biblia se explică singură și nu are nevoie de nici o tradiție omenească sau de vreun catehism omenesc pentru a fi interpretată (Isaia 28:10; 34:16; 2 Petru 1:19, 20). Dacă trăim în armonie cu Sfintele Scripturi, făgăduințele și binecuvântările Domnului sunt ale noastre (Luca 11:28; Matei 4:4; 7:21, 24, 25; Ioan 6:63; 8:31).

„Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul a dorit să fixeze credința urmașilor Săi pe cuvânt. Când

Capitolul III

Legile divine

Biblia prezintă legi morale, ceremoniale și alte legi. Scriitorii cărților Noului Testament nu specifică întotdeauna, dar înțelegem din context la care lege sau legi se referă.

„Dumnezeu a dat lui Israel o cunoștință clară și deslușită a voinței Sale prin precepte speciale, arătând datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi. Închinarea pe care o datorăm lui Dumnezeu a fost clar definită. Un sistem special de ritualuri și ceremonii erau stabilite, care erau menite să asigure amintirea de Dumnezeu în poporul Său și, în felul acesta, să servească drept îngrădire care să păzească și să protejeze cele zece porunci de încălcare.

Poporul lui Dumnezeu, pe care El îl numește comoara Sa deosebită, a fost privilegiat cu un sistem dual de legi: cel moral și cel ceremonial. Unul indică în urmă la creațiune pentru a păstra în amintire pe viul Dumnezeu care a creat lumea, și ale cărui pretenții sunt obligatorii pentru toți oamenii din fiecare dispensațiune și care va exista în tot timpul și în veșnicie. Celălalt, dat din pricina călcării de către om a legii morale, a cărui ascultare consta în jertfe și daruri care indicau la răscumpărarea viitoare. Fiecare este clar și deosebit de celălalt. De la creațiune, legea morală a fost o parte esențială a planului divin al lui Dumnezeu și era la fel de neschimbătoare ca și El. Legea ceremonială trebuia să răspundă unui scop particular al planului lui Hristos pentru mântuirea neamului. Sistemul tipic de jertfe și daruri a fost stabilit pentru ca, prin aceste servicii, păcătosul să poată recunoaște marea jertfă, pe Hristos. Dar evreii erau așa de orbiți de mândrie și păcat, încât doar câțiva dintre ei puteau vedea mai departe de moartea animalelor ca

Capitolul IV

Sabatul

După ce Și-a încheiat lucrarea de creațiune, Domnul S-a odihnit în ziua a șaptea. Atunci, a binecuvântat-o și a sfințit-o spre binele omului, ca acesta s-o sfințească și să înceteze tot lucrul său vremelnic. Astfel, Sabatul a fost instituit ca memorial al lucrărilor Creatorului. Aceasta este ziua Domnului. Genesa 2:1-3; Marcu 2:28; Exodul 20:8-11; 16:23; Isaia 56:2; 58:13. Sabatul este, de asemenea, un semn al odihnei spirituale a lui Dumnezeu la care dorea ca Adam și descendenții lui să fie părtași. Pentru noi, Sabatul este un semn al odihnei pe care o găsim în Hristos. Evrei 3:18, 19; Evrei 4:1-4, 9-11 (compară cu Matei 11:28, 29).

„Legea lui Dumnezeu a existat înainte ca omul să fie creat. Îngerii erau guvernați de ea. Satan a căzut pentru că a călcat principiile guvernării lui Dumnezeu. După ce Adam și Eva au fost creați, Dumnezeu le-a făcut cunoscut legea. Ea nu era scrisă pe vremea aceea, dar le-a fost proclamată de Iehova.

„Sabatul poruncii a patra a fost instituit în Eden. Principiile prezentate în decalog existau înainte de cădere, și au fost făcute potrivite cu starea ființelor sfinte. După cădere, aceste principii nu au fost schimbate, nimic nu a fost luat din legea lui Dumnezeu, ci s-au dat precepte în plus pentru a veni în întâmpinarea omului în starea lui căzută.” – *The Signs of the Times*, 10 iunie 1880.

„Sabatul nu a fost doar pentru Israel, ci pentru lume. El a fost făcut cunoscut omului în Eden și, asemenea altor precepte ale decalogului, are o obligativitate nepieritoare. Despre legea din care porunca a patra este o parte, Hristos declară: ‚Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul nu va trece nici o iotă sau frântură de slovă din lege.‘ Câtă vreme vor dura cerurile și pământul, Sabatul va continua ca semn al puterii Creatorului. Și când

Capitolul X

Sanctuarul

Domnul i-a îndrumat pe izraeliți să ridice un sanctuar, sau tabernacol, care era un simbol al locașului sfânt al lui Dumnezeu. Exodul 25:8; Psalmii 77:13. Acesta se compunea dintr-o curte cu un altar pentru arderi de tot și un lighean în care să se spele preoții înainte de a intra în sanctuar. Tabernacolul însuși cuprindea două despărțituri, sfânta și sfânta sfintelor. Serviciul preoților legat de sanctuar era o reprezentare a lucrării lui Hristos, Marele nostru Preot, în adevăratul tabernacol „făcut de Domnul și nu de om.” Evrei 8:1-5; 9:19-28.

La înălțarea Sa la cer, Hristos Și-a început lucrarea Sa de mijlocire în sfânta din sanctuarul ceresc, unde, timp de peste 1800 ani, El a oferit meritele sângelui Său ca ispășire pentru toate păcatele mărturisite. Ioan 1:29; Romani 5:8-11; 8:34. În 1844, conform profeției din Daniel 8:14, Hristos a intrat în cea de-a doua și ultima fază a lucrării Sale în sfânta sfintelor pentru a o curăți de păcatele păcătoșilor pocăiți. Această lucrare este numită, de asemenea, judecata de cercetare. Apocalipsa 11:18, 19; 20:12; 22:12. Deși viețile tuturor celor care au numele lor scrise în cartea vieții, atât dintre cei morți cât și dintre cei vii, trebuie cercetate, numai aceia care și-au mărturisit și părăsit păcatele vor avea numele păstrate în cartea vieții și păcatele lor șterse din cărțile de rapoarte. Daniel 7:9-14; 1 Petru 4:17, 18.

Când Hristos, prin meritele sângelui Său, îndepărtează raportul păcatelor copiilor Săi credincioși din sanctuar la încheierea timpului de probă pentru oameni (Apocalipsa 22:11, 12), El va pune acele păcate asupra lui Satan, ȕapul ispășitor, care, în executarea judecării, trebuie să poarte responsabilitatea

Cele trei solii îngeresti

Cu câțiva ani înainte de sfârșitul perioadei de 2300 de ani (Daniel 8:14), cu puțin timp înainte ca Hristos, ca Mare Preot al nostru, să fi intrat în locul prea sfânt din sanctuarul ceresc, a început o revigorare mondială în așteptarea venirii în curând a lui Hristos. Credincioșii în a doua venire a Domnului au recunoscut solia din Apocalipsa 14:6-8 ca fiindu-le încredințată de Dumnezeu. Deși majoritatea denominațiilor creștine au respins solia solemnă de pregătire, solia primului înger, și au devenit astfel Babilon (confuzie), cea de-a doua solie îngerească, ce servea ca o avertizare, a pregătit calea pentru a treia. Apocalipsa 14:9-12. De atunci, adevărul evangheliei veșnice, care include poruncile lui Dumnezeu, este proclamat la toate popoarele, națiunile și limbile. Strângerea ultimei biserici înainte de a doua venire a lui Hristos este în curs de desfășurare.

Lucrarea de încheiere a evangheliei este reprezentată în profeție ca fiind îndeplinită de către trei îngeri cu solii importante ale adevărului prezent pentru omenire. Acești îngeri reprezintă poporul lui Dumnezeu (mișcări) care vestesc avertismentele ce le-au fost încredințate. Începând cu mijlocul secolului al nouăsprezecelea, aceste solii îi cheamă pe oameni să ia hotărârea finală între adevăr și rătăcire, să se pregătească pentru a sta înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu și a fi gata pentru a doua venire a lui Hristos.

„Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliiilor lui Dumnezeu și merge ca agent al Său pentru a face să răsunе avertizarea în tot lungul și latul pământului.” – *Testimonies, vol. 5*, pag. 455, 456 engl. (cap. „Biserica lumina lumii”).

Cumpătarea creștină

Cumpătarea creștină are de a face cu toate fațetele vieții noastre de aici de pe pământ și recunoaște relația intimă care există între aspectele spirituale, mintale și fizice ale ființei noastre. Starea trupului afectează mintea și starea minții afectează nu doar trupul, ci și relația spirituală a omului cu Dumnezeu. Adevărata cumpătare poate fi definită ca renunțarea la toate lucrurile care sunt dăunătoare și folosirea judicioasă a acelor lucruri care sunt sănătoase. Principiile generale cu privire la cumpătarea în toate lucrurile au fost trasate în cuvântul lui Dumnezeu. 1 Corinteni 10:31; 2 Petru 1:5-8.

O lecție de la atleții greci

„Referindu-se la cursele [grecești] ca simbol al luptei creștine, Pavel a subliniat pregătirea necesară pentru succesul concurenților în cursă – disciplina preliminară, dieta abstinentă, necesitatea cumpătării. ‚Fiecare om care se luptă pentru biruință,‘ declara el, ‚este cumpătat în toate lucrurile.‘ Alergătorii dădeau la o parte orice îngăduință care avea tendința de a le slăbi puterile fizice și, printr-o disciplină aspră și continuă, își antrenau mușchii pentru putere și rezistență pentru ca, atunci când avea să vină ziua concursului, ei să poată depune cel mai mare efort. Cu cât mai important este pentru creștin, ale cărui interese veșnice sunt în joc, să aducă apetitul și patimile în supunere față de rațiune și de voia lui Dumnezeu! Niciodată nu trebuie să permită atenției sale să fie abătută de amuzamente, lux sau comoditate. Toate obiceiurile și patimile sale trebuie aduse sub cea mai strictă disciplină. Rațiunea, luminată de învățăturile cuvântului lui Dumnezeu și îndrumată de Duhul Său, trebuie să țină frâiele...

Cuprins

Prefață	3
I. Dumnezeuirea	9
A. Tatăl	12
B. Fiul	13
C. Duhul Sfânt	21
II. Sfintele Scripturi	27
III. Legile divine	30
A. Legea morală.....	31
B. Legea ceremonială	34
IV. Sabatul	36
V. Originea răului și căderea lui Lucifer	51
VI. Creațiunea	55
VII. Planul de mântuire	57
A. Harul, credința și faptele	58
B. Neprihănirea atribuită și neprihănirea împărtășită	60
C. Partea omului	65
D. Desăvârșirea creștină	68
E. Fără o a doua șansă	69
VIII. Botezul	70
IX. Serviciul de comuniune	75
A. Spălarea picioarelor	75
B. Cina Domnului.....	77
X. Sanctuarul	80
XI. Cele trei solii îngerești	83
XII. Celălalt înger	89
XIII. Darul profeției	96
XIV. Căsătoria	99

XV. Familia creștină	105
XVI. Cumpătarea creștină	109
XVII. Despărțirea de lume	122
XVIII. Datoria noastră față de autoritățile civile	131
XIX. Sigilarea	134
XX. Biserica lui Dumnezeu	139
XXI. Administrarea	160
XXII. A doua venire a lui Hristos	166
XXIII. Originea, natura și destinul omului	171
XXIV. Mileniul	177
XXV. Noul pământ	181
Concluzie	185